

Vraag nr. 53
van 16 oktober 1996
van mevrouw NELLY MAES

Hogescholendecreet – Statuut tijdelijken met overgangsmaatregelen

In zijn antwoord op mijn vraag nummer 184 van 6 juni 1996 merkt de minister terecht op dat de benoemingspercentagegrens van 64 % tot doel heeft een efficiënt personeelsbeleid te kunnen voeren (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 15 van 10 juni 1996, blz. 767 – red.*).

Aangezien het benoemingspercentage in de meeste hogescholen boven de grens van 64 % ligt, kan er op korte termijn geen sprake zijn van het voeren van een vlot personeelsbeleid.

Daarenboven hebben alle hogescholen naast de vastbenoemden ook tijdelijke personeelsleden met overgangsmaatregelen (art. 312, 2°) in dienst, die zij overeenkomstig het decreet ook werkzekerheid moet geven.

Deze totale personeelssterkte met werkzekerheid maakt het dus onmogelijk voor de hogescholen om de doelstelling van het decreet, een efficiënt personeelsbeleid op middellange termijn, te realiseren.

Aangezien de tijdelijken met overgangsmaatregelen werkzekerheid hebben zoals de vastbenoemden, gezien de laatste maatregelen genomen door het departement Onderwijs om deze tijdelijken min of meer gelijk te behandelen op het vlak van de bijzondere verlofstelsels (bv. TBS 55+), blijft er nog steeds een groot hiaat op het vlak van pensioen, daar zij geen recht hebben op een pensioen ten laste van de staat maar enkel op een pensioen als werknemer.

Deze situatie is te wijten aan het feit dat de tijdelijken met overgangsmaatregelen worden aangezien als echte tijdelijken (wat in se niet het geval is), wat dan voor de hogescholen betekent dat zij de verhoogde patronale lasten moeten betalen voor deze categorie van personeelsleden.

Zoals reeds vermeld in mijn eerste vraag hebben de hogescholen financiële problemen. De groep tijdelijken op sociaal vlak volledig gelijkgeschakelen met de vastbenoemden zou voor de hogescholen een financiële verademing zijn en geen meerkosten meebrengen voor het departement Onderwijs.

Daarenboven zouden bij een benoeming eerst de tijdelijken met overgangsmaatregelen moeten in aanmerking komen om de mogelijke misbruiken uit te sluiten. Hierdoor vermindert dan ook het

contingent van personeelsleden die thans werkzekerheid genieten.

Zou op deze wijze op middellange termijn het beoogde doel van het decreet niet beter gerealiseerd geweest zijn ?

Antwoord

In mijn antwoord op vraag 184 betreffende dezelfde aangelegenheid heb ik reeds uitgebreid aange-toond welke faciliteiten de immuun-tijdelijken via het hogescholendecreet hebben verworven. Zij genieten nu meer rechten dan voor het decreet. De hogescholen verplichten om ook de tijdelijke personeelsleden met overgangsmaatregelen te benoemen, zou daarenboven betekenen dat de hogescholen op ontzettend lange termijn geen wezenlijk personeelsbeleid kunnen voeren.

De tweede vraag van de Vlaamse volksvertegenwoordiger plaatst mij dus voor een groot dilemma. Enerzijds heeft zij gelijk dat immuun-tijdelijken reeds min of meer gelijk worden behandeld op het vlak van bijzondere verlofstelsels ; ik zal deze gelijke behandeling in de regelgeving trouwens nog verder consequent doorvoeren.

Deze tijdelijken ontvangen ook een pensioen als werknemer. Dit impliceert inderdaad dat de hogescholen voor hen verhoogde patronale bijdragen moeten betalen. In deze context zou een vaste benoeming besparend kunnen werken.

Maar anderzijds heeft het hogescholendecreet de hogescholen een vergrote autonomie verleend, gekoppeld aan een financiële verantwoordelijkheid. Hogescholen moeten dus in staat worden gesteld om een financieel en een personeelsbeleid te voeren, en dit is onmogelijk als alle tijdelijken met overgangsmaatregelen worden benoemd. Immers, bij het vaststellen van de jaarlijkse personeelsformatie met betrekking tot het aantal vastbenoemden (maximum 64 %, art. 231 van het hogescholendecreet) dienen de immuun-tijdelijken momenteel niet in rekening te worden gebracht. Dit zal wel het geval zijn wanneer zij effectief mochten worden benoemd en dan zal het nog langer duren voor er hogescholen onder de benoemingspercentagegrens raken.

De overheid is dus voor de moeilijke keuze geplaatst. Ofwel verleent men aan de immuun-tijdelijken een betere pensioenregeling (gekoppeld aan een eventuele kostenbesparing die dit meebrengt voor sommige hogescholen), maar dan zal enig proactief personeelsbeleid vanwege de hoge-

scholen gedurende zeer vele jaren uitgesloten zijn. Ofwel handhaaft men de huidige regelgeving en blijft het verschil tussen tijdelijken en benoemden bestaan.

In deze kan ik dan ook niet anders dan een flexibel personeelsmanagement mogelijk maken. Bijgevolg blijf ik op mijn reeds eerder ingenomen standpunt.